

[Wilhelm]

overhovedet begyndte at tale om en mere forholdsmæssig fordeling af sendetiden.

Vi mener også, at man i forbindelse med forholdene omkring Danmarks Radios børneudsendelser skal have et særligt B & U-programudvalg bestående af brugergruppen, der foretager efterkritikken på disse udsendelser. Det vil vi komme med mere om senere.

Når det drejer sig om børnebibliotekerne, indrømmer jeg, at dér kan vi ikke hævde, at børnene ikke har deres andel målt i antal af bind. Målt i antal af bind er børnene forsynet næsten dobbelt så godt som de voksne. Men vi ved jo også, at det er børnene og de ældre, der er de gode, solide lånere, og når vi ser på udlånsfrekvensen, er børnene ikke særlig godt forsynet, for deres udlånsfrekvens er tre gange så stor som den gennemsnitlige voksnes. Det er på den baggrund særlig alvorligt, at de øjeblikkelige nedskæringer har en tilbøjelighed til at ramme ned netop på børnebibliotekernes aktiviteter og udvidelsesplaner. I relation til det, som både hr. Bundgaard Nielsen og fru Annelise Gotfredsen var inde på, forskellene, som blev gjort til noget rent familiemæssigt, en valgsituation, så at sige: dér finder vi også, at der er grund til at tage fat på, at selve tilbuddene er fantastisk skæve og ikke har noget som helst at gøre med, hvad familierne selv vælger. Det er påpeget, at der er en geografisk vilkårlighed i de tilbud, som også biblioteker kan give børn, på over en faktor 10 forstået på den måde, at de dårligst forsynede områder både med hensyn til antal af bind pr. barn og med hensyn til antal af børnebibliotekartimer pr. barn ligger på under $\frac{1}{10}$ af, hvad de bedre forsynede områder har. Det har altså ikke noget at gøre med familiens valg eller noget i den retning. Det er simpelt hen en meget, meget vilkårlig skævhed i det tilbud, som det offentlige giver de forskellige børn, alt efter hvor de bor.

Idrætten har både ministeren og flere af ordførerne været inde på. Det ligger jo sådan, at den offentlige støtte til forbund og klubber i det væsentlige fordeles efter antallet af aktive udøvende, og det princip skal vi ikke anfægte. Men når det sker som nu, uden at de er båndlagt på nogen som helst måde, må vi også være klar over, at det i de allerfleste tilfælde betyder, at børnenes aktivitet skæpper i kassen til de voksne og specielt til

eliteidrættens udøvere. Det bør ikke kunne fortsætte. Det er offentlige midler, der går til de aktive idrætsudøvere, og det kan ikke være rimeligt, når børnene melder sig i stort tal, at de så fordeles på en sådan måde. Skal man sikre en demokratisk fordeling af de offentlige støttebeløb, bliver det nødvendigt at kvotere disse midler, så de, der kommer i kraft af børnenes aktivitet, faktisk også går til børnenes idræt, og således, at det ikke længere kun er førsteholdet inden for de forskellige aldersgrupper, der kan få råd til at rejse ud og spille venskabskampe og deltage i turneringer, og hvad det ellers drejer sig om, og således forhåbentlig også, at det ikke skal være nødvendigt for 6-7-8-årige børn at fungere som rene reklamesøjler for overhovedet at komme til at dyrke kropskultur.

Derudover mener vi, at der er behov for et virkeligt alternativ til idrætsklubberne. Fru Annelise Gotfredsen havde nogle syrlige bemærkninger om »Kulturens Børn« på dette område. Jeg mener, de er helt uberettigede, med det kendskab, jeg i det sidste par år har fået til egne og en hel masse andre forældres forhold, når vi har drenge på 7-8-9 år, der godt kan lide at spille fodbold, om, hvordan de simpelt hen, hvis de henvender sig til klubberne – og endda søger de ikke alt for konkurrenceprægede klubber – bliver indrullet i et træningsprogram, som skulle de ende som professionelle. I løbet af et halvt år taber de interessen for at rulle med den der bold og melder sig ud igen og vender tilbage til at stå og spille op ad porten nede i gården. Det siger noget om, at der trænges til et alternativ til denne måde at dyrke idræt og kropskultur på. Ministeren nævnte støttebeløbet til Settlementet, som er en god mulighed, men det kunne gøres langt mere generelt ved at støtte og sikre, at skolernes idrætsfaciliteter blev gjort åbne og tilgængelige for børnene i fritiden.

Det meget vigtige område med børnenes egenudfoldelse og de unges egenudfoldelse, som hr. Bernhard Baunsgaard var inde på, og som jeg også finder er det vigtigste, bliver jeg nødt til at gemme til anden omgang.

Steffensen (KrF):

Det er ikke så tit, at kristeligt folkeparti sådan kan tilslutte sig væsentlige tanker fra